U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **B. R.**, zastoupený Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2014, č. j. OAM-183/LE-BE02-P06-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2016, č. j. 49 Az 9/2014 - 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátovi se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2 **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4.114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“). Namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Žalobce žije v České republice již od roku 1998, je zde plně integrován a v zemi původu již nemá žádné zázemí. Žalovaný překročil meze svého správního uvážení, neboť si pojem humanitární azyl vyložil příliš úzce. Navrácení do vlasti by jej vystavilo povinnosti nastoupit do armády. Aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině znamená pro žalobce ohrožení.

[3] Krajský soud žalobu zamítl. Žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti relevantní pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Dle krajského soudu žalovaný dostatečně posoudil každý z důvodů udělení doplňkové ochrany, přičemž jeho úvaha je logická a založena na dostatečně zjištěném skutkovém stavu. Námitka týkající se neexistence zázemí žalobce na Ukrajině není důvodná, neboť v obdobné situaci se nachází každá osoba, která opustí na delší dobu zemi původu. Žalobce je dospělou, zdravou osobou, která ovládá místní jazyk, a proto mu nic nebrání, aby si zařídil své živobytí na Ukrajině. Nutnost vykonat vojenskou službu pak nelze bez dalšího vnímat jako vážnou újmu.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností. Krajský soud se dle něj dostatečně nevypořádal s námitkou, že k ozbrojeným útokům docházelo i v západní části Ukrajiny. Dle stěžovatele neobstojí závěr soudu a žalovaného, že obavy z boje nemohou být důvodem k udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel má za to, že v jeho případě jsou dány zvlášť závažné okolnosti pro udělení humanitárního azylu, neboť v České republice pobývá již 18 let, mluví plynule česky, je zde zcela integrován a v zemi původu nemá žádné zázemí. Rozhodnutím o neudělení mezinárodní ochrany došlo k porušení čl. 8 EÚLP, neboť bylo stěžovateli odepřeno právo na soukromý život na území České republiky.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout. Trvá na správnosti a zákonnosti vydaného rozhodnutí a má za to, že soud dostatečně ozřejmil důvody svého rozhodnutí ve vztahu k žalobním námitkám.

[6] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc mezinárodní ochrany, a proto se podle § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[7] Stěžovatel opírá přijatelnost své kasační stížnosti o posledně jmenovaný případ. Krajský soud podle něj nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud však podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve výše uvedeném smyslu nezjistil, kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[8] Krajský soud se zabýval hodnocením skutkové situace stěžovatele, a to též z hlediska namítaného § 14a odst. 2 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav pro posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany, neboť vycházel z podkladů, které dostojí požadavkům stanoveným v judikatuře. Nejvyšší správní soud zde proto neshledal zásadní pochybení, které mělo dle stěžovatele spočívat v tom, že krajský soud neposoudil žalobní námitku nedostatečnosti informací o situaci na Ukrajině a s tím související vážné ohrožení života stěžovatele v případě návratu.

[9] Dále je nutno uvést, že krajský soud nedospěl k závěru, že obavy z boje nemohou být důvodem pro udělení ochrany, jak tvrdí stěžovatel, nicméně konstatoval, že musí pro možnost udělení doplňkové ochrany přistoupit další azylově relevantní skutečnosti. Takové ale stěžovatel v žádné fázi řízení neuvedl. Ostatně i Nejvyšší správní soud opakovaně odmítl chápat brannou povinnost v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu bez dalšího jako azylově relevantní okolnost, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím (za všechny např. v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49).

[10] Krajský soud se věnoval též námitce neudělení humanitárního azylu a dospěl k závěru, že námitka neexistence zázemí žalobce na Ukrajině není důvodná. Nejvyšší správní soud může konstatovat, že žalovaný nevybočil při posuzování, zda jde u stěžovatele o „případ hodný zvláštního zřetele“ podle § 14 zákon o azylu z mezí a hledisek stanovených zákonem (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Obsah tohoto neurčitého právního pojmu vyložil zcela v intencích judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které dlouhodobý pobyt stěžovatele na území České republiky (např. rozsudek ze dne 21. 1. 2004, č. j. 4 Azs 47/2003 - 52), obtíže stran obživy a seberealizace ve vlasti (např. rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs3/2003 – 54), ani neexistence rodinného zázemí v zemi původu nemůže být důvodem hodným zvláštního zřetele ve vztahu k humanitárnímu azylu. Nejvyšší správní soud proto neshledal porušení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod založené rozhodnutím žalovaného, které stěžovatel spatřoval v odepření práva na soukromý život v České republice.

[11] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a není tak důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[13] Stěžovateli byl v řízení před krajským soudem jako zástupce ustanoven Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M., advokát se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, který stěžovatele zastupoval i v řízení o kasační stížnosti. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b) a d) citované vyhlášky náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) v částce

3.100 Kč, a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč a částka 714 Kč představující 21% DPH, jíž je advokát plátcem. Celková výše odměny ustanoveného zástupce proto činí 4.114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2016

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu